"Маю воли, маю поле,
Та не маю свої долі.
А хто винен? — Вуйко винен,
Бо вженити мня повинен.
Да ні з кралев, да ні з панев,
А з сусідков Оксанов!"

Отак, верста з верчорниці,
Олесик співає.
Вуйко чує, та сміється,
Та вусом моргає:
"Облизень вам та ячмінь вам,
Ви, молокоблюди!..
А Оксана не Лесева,
А вуйкова буде!"
Та й вуйкові і досталась,
Що ж тепер робити?..
Хоче Лесьо в воду штиркать,
Та світа ловити,
Та хтозна-що! А ледаща
Вуйночка моргає:
То на поріг, то з порога,
То ввечір, то рано,
То у садку під грушечков
Із білою подушечков.
А що далі по тім було —
Сказав би вам, та забулось...
А хто винен? — Вуйна винна,
Бо моргати не повинна.